

[Ole Vig Jensen]

se, at det var nødvendigt at tilvejebringe større politisk stabilitet. Det er vores bekymring, at regeringen og dens to partier selv har svært ved at bidrage til den ønskede stabilitet, og det er vel i virkeligheden også vores frygt, at hvis den nødvendige politiske stabilitet kan tilvejebringes, har regeringen ikke mod til at bruge den til at sikre gennemførelsen af de reformer, som kunne føre det danske samfund velbeholdent igennem sidste del af dette århundrede.

Vi er enige med regeringen om, at det i de kommende år vil være en hovedopgave at få løst landets alvorlige økonomiske problemer og at skabe grundlag for en varig bedring af beskæftigelsen. Statsministeren opfordrede på denne baggrund til et samarbejde om løsningen af disse store opgaver. Hertil kan jeg svare: det radikale venstre er rede til at påtage sig et medansvar. Det skal dog også siges, at regeringen ikke har gjort det lettere, hverken for sig selv eller for os. Her tænker jeg såmænd mindre på, at de to regeringspartier ikke på noget tidspunkt har søgt det radikale venstres støtte eller medvirken til løsningen af de opgaver, som statsministeren selv kalder store og alvorlige. Det kan man i en stille stund undre sig over, når man ved, hvor ofte det radikale venstre har medvirket til at skabe den politiske stabilitet, som har givet grundlag for gennemførelsen af betydelige reformer i det danske samfund. Det er sket i et skiftende samarbejde netop med de to regeringspartier og ville som sådant ikke have været noget nyt eksperiment. Situationen er imidlertid en anden, og det har det radikale venstre taget til efterretning. Vi har været uden mulighed for at give regeringen gode råd, og vi kan derfor med nogenlunde god samvittighed sige, at åbningsredegørelsen er bemærkelsesværdigt indholdslos. Den er meget lidt fremadrettet og uden nogen egentlig fornyelse i dansk økonomisk politik, skønt det er det område, der er hovedelementet i regeringsaftalen. Det radikale venstre hæfter sig ved, at regeringen stiller de største forventninger til den del af den økonomiske politik, som ligger uden for regeringens egentlige ansvarsområde. Jeg tænker her på opfordringen til arbejdsmarkedets parter om at bidrage til gennemførelsen af en stram indkomspolitik.

I det radikale venstre er vi enige med regeringen i denne målsætning, men det fore-

kommer os ikke særlig klogt kun at stille krav til arbejdsmarkedets parter. Hvad har regeringen selv tænkt at skulle bidrage med? Jeg vil gerne i dag henvise til to centrale forslag, som mit parti ønsker at fremsætte, og som vi mener vil kunne være to væsentlige bidrag, hvis man skal gøre sig håb om en rimelig indkomspolitik til foråret, et håb, som vi deler i det radikale venstre.

For det første vil vi genfremsætte det radikale forslag om medeje for de ansatte. Det er et overskueligt og enkelt forslag. Det tager alene sigte på de store virksomheder, dem med over 50 ansatte, først og fremmest dér, hvor problemerne forekommer. Det er et forslag, der bygger på en rammelovgivning, og som i høj grad overlader det til de ansatte og ledelsen selv at forhandle sig frem til et fornuftigt indhold af en sådan demokratisering af ejendomsretten. Det bygger også på tanken om overskudsdeling, i situationen, synes jeg, den eneste brugbare, når vi kender de økonomiske vilkår her i landet i disse år. Forslaget har også den fordel, at det friholder alle de små virksomheder, i virkeligheden alle de steder, hvor tingene går på udmærket måde, hvor der er et godt samarbejde mellem ledelse og medarbejdere, og hvor man føler medansvar og som en selvfølge har medindflydelse. Jeg kunne sige i den forbindelse til fremskridtspartiets ordfører, hr. Svend Andersen (Rosk. a.), at vort forslag bestemt ikke er noget socialiseringsforslag, men jeg skal gerne medgive, at vi går ind for en obligatorisk demokratisering af ejendomsretten, netop på de vilkår, som jeg her har omtalt.

Men hvad vil regeringen i dette væsentlige spørgsmål? Den siger, at den vil afvente et igangværende udvalgsarbejde, hvad der naturligvis kan være megen fornuft i. Men hvad er regeringens holdning til tanken om en demokratisering af ejendomsretten? Hvad vil socialdemokratiet gøre i denne vigtige sag? Vil man afvise at få taget hul på spørgsmålet på grundlag af det radikale forslag? Hvad er venstres holdning? Vil partiet medvirke til at fremme et forslag, der tager udgangspunkt i en socialliberal tankegang, et forslag, der ikke forøger omkostningsniveauet, men spreder ejendomsretten og sikrer den nødvendige kapitaldannelse i erhvervslivet? Det forekommer mig, at det ikke burde være en fremmed tanke at medvirke til gen-